

Déjà vu in de kiescampagne

Nummer 3
20102|2014

MENSEN

WELVAART

BESCHERMING

Marc De Vos
General Director

De Vlaamse socialisten stappen de verkiezingsstrijd in als ultieme verdedigers van de sociale zekerheid. Ga voor de corebusiness: geen slecht devies. Maar ook één met een groot déjà-vu gehalte. Nagenoeg twintig jaar geleden deed vader Tobback hetzelfde als zijn zoon vandaag: onder het motto “Uw Sociale Zekerheid” projecteerde hij onzekerheid en bood hij zekerheid, met succes.

Dat socialisten zich als beschermers van “de bedreigde welvaartsstaat” opwerpen, is een begrijpelijke slogan in tijden van electoraal opbod. Maar de waarnemer die het opbod wil overstijgen, moet toch moeite doen om partijen te vinden die hier de welvaartsstaat willen ontmantelen. De enigen die ooit de woorden “privatisering” en “sociale zekerheid” in één zin hebben gecombineerd, waren de liberalen uit de blauwe beginjaren van Guy Verhofstadt. Ze werden meteen de schandpaal van alle zuilen en ze zijn nog altijd niet van die kater bekomen.

De liberalen zijn intussen lichtblauwe sociaaldemocraten. Ze willen wel bewegen, maar de kern staat niet ter discussie. Dat is bij de NV-A niet veel anders. Die is weliswaar virulenter in haar kritiek, ook al omdat dat past in het demoniseren van de PS-staat. Maar de partij die federaal de werkloosheidsuiteringen in de tijd wil

beperken – een maatregel met symboolwaarde maar zonder aardverschuiving – is ook de partij die regionaal voorstander blijft van een Vlaamse zorgverzekering. Als ze al tegen de sociale zekerheid zou zijn, dan zeker niet tegen een Vlaamse.

Alle politieke partijen zitten in hetzelfde schuitje. Ze kunnen de knusse uitkeringsbeloftes van vorige generaties politici niet verbreken, maar ze kunnen ze ook niet betalen.

Als het stof van de verkiezingsstrijd gaat liggen, zullen daarom ook de grote slogans verstommen. Dan zal het gaan om praktische vragen. Hoe krijgen we de pensioenrekening van de babyboomers gefinancierd zonder dat we ons economisch kapot belasten of de staatsschuld laten ontsporen? Hoe gaan we de natuurlijke innovatie in de gezondheidszorg, die budgettair drie keer sneller groeit dan de economie, blijven betalen? Hoe maken we ons op voor een vergrijzende samenleving terwijl de publieke infrastructuur en middelen voor ouderenzorg zwaar ontoereikend zijn? En – vooral – hoe kunnen we de taart sneller doen groeien ondanks al die taartverdeling?

België staat vandaag al aan de wereldtop van belastingdruk en sociale uitgaven. Sociale lasten vs. economisch potentieel wordt hét dilemma van de volgende jaren. Daarvoor moeten brede strategieën worden geboden die de dogma's van alle kampen loslaten. Hopelijk krijgen we die nog.